

Mnogo će godina proći pre nego što neke stvari postanu realnost. I pored mnogo nezadovoljnih, finansijski nemoćnih, mnogo onih kojma mladost tj. najbolje godine prolaze u nadanju, gospoda političari, predsednici, uglednici i ostali "moćnici" naše zemlje, od kojih su mnogi bivši strani đaci (studenti), oni koji su bili u mogućnosti da vide sve i sva, da spoznaju suštinsko značenje reči "sređena država", danas nisu u stanju da naprave korak ka promenama u svojoj vlastitoj zemlji.

Više od deset godina je prošlo od tragičnog "ne ponovilo se nikada" događaja, a šta se učinilo do danas? Da li u XXI veku imamo i realan osećaj i zadovoljstvo da zaista živimo u XXI veku? Verujem da vi, kao i ja, nemamo mnogo odgovora na ovo pitanje. Ja sam rođena u Jugoslaviji (1984) i odrasla u Srbiji. Proputovala sam svet zahvaljujući sportu (tenisu) i upoznajući razne ljudе na ovoj našoj planeti Zemlji, često se nalazila u situaciji da me je bilo "blago" sramota zato što sam rođena u zemlji u kojoj sam rođena, i što dolazim iz zemlje za koju su, pod uslovom da su čuli za nju, čuli samo ružne priče.

Da nam nije tog sporta i sportista poput Divca, Đokovića, Vidića, Jarića, Stojkovića... Ali ne prate svi sport, zar ne?

Napustili smo i najvećeg naučnika svih vremena, našeg Nikole Tesle, tako što nismo govorili o njemu, nismo mu podizali spomenike, pisali naučne radove, novinske članke, hvalili se svetom da je on naš, pošto su nam dnevno političke teme i estradna dešavanja bila primarnija od promocije nauke, sveukupnog dela i ličnosti ovog velikana. Gde su se zaturila imena poput Mihajla Pupina, Milutina Milankovića, čoveka univerzalne misli, našeg jedinog nobelovca Ive Andrića. Gde su tu slikari i drugi umetnici svetskog formata, Marina Abramović, koja je u poseti Srbiji zaplakala suočena sa činjenicom da ni posle dvadeset godina Srbija nigde nije odmakla, naprotiv... O vladaru filozofske misli Božidaru Kneževiću, o prof. dr Branku Laloviću, nuklearnom fizičaru i solaristi svetskog glasa, kao i o mnogima drugima, malo se ili uopšte ne govorи.

Da se vratim mojem početnom pitanju, šta znači živeti u jednoj sređenoj zemlji? To znači da ja kao građanin poštujem tu zemlju, njene zakone, običaje, ali isto tako, ma gde živela poštujem i planetu Zemlju, i ponašem se u skladu sa važećim zakonima, To znači da poštujem međuljudske odnose, i svakog čoveka koji živi, radi, kreće se i diše na ovoj planeti, a ne ugrožava moju egzistenciju niti egzistenciju bilo koga drugog. I nije važno da li je prosjak, trgovac, radnik ili neradnik, važno je da je čovek i da se ponaša kao čovek, a šta će raditi (ili ne raditi) to je njegovo lično opredeljenje. Nekako me sve ovo navodi na Šopenhauerovu misao o lepom ponašanju, gde veliki mislilac govori o ježevima, koji imaju dugačke bodlje, i da bi se zagrejali moraju da se približe drugim ježevima, ali na takvom odstojanju da ih svojim oštrim bodljama ne povrede, a opet toliko blizu da im bude toplo. Pa je tako lepo ponašanje po njemu,

“da ja ne povredim tebe, da ti ne povrediš mene, da pomognemo jedno drugom, da i meni i tebi bude dobro”.

Kada sam svojevremeno boravila u Mariboru (Slovenija), udarna vest večernjeg dnevnika je bila smrt belog kosa, zaštitnog znaka mariborskog parka. Naše informativne emisije se ne bave takvim trivijalnostima, iako smatram da je moje pravo da ne pratim vesti na dnevnom nivou jer je to crna hronika i naličje života. Kao što je i moje pravo da mi vrate kusur « do kraja » zato što nisam odlučila da ostavim bakšiš, pravo da idem u srpsku školu, u zemlji ili van nje, i da učim iz kvalitetnih srpskih udžbenika, a ne iz skripti na jekavici, pravo da budem ponosna što pričam srpski...

Nesređena država zahteva puno posla, da se to promeni, a stalno se govori o tome da posla nema !? Ja sam samo Srpkinja čija je velika želje da se u njenoj lepoj, kulturnoj, uzvišenoj, duhovnoj Srbiji živi bolje. A vi? Želite li i vi to isto?

Daniela Nina Berček